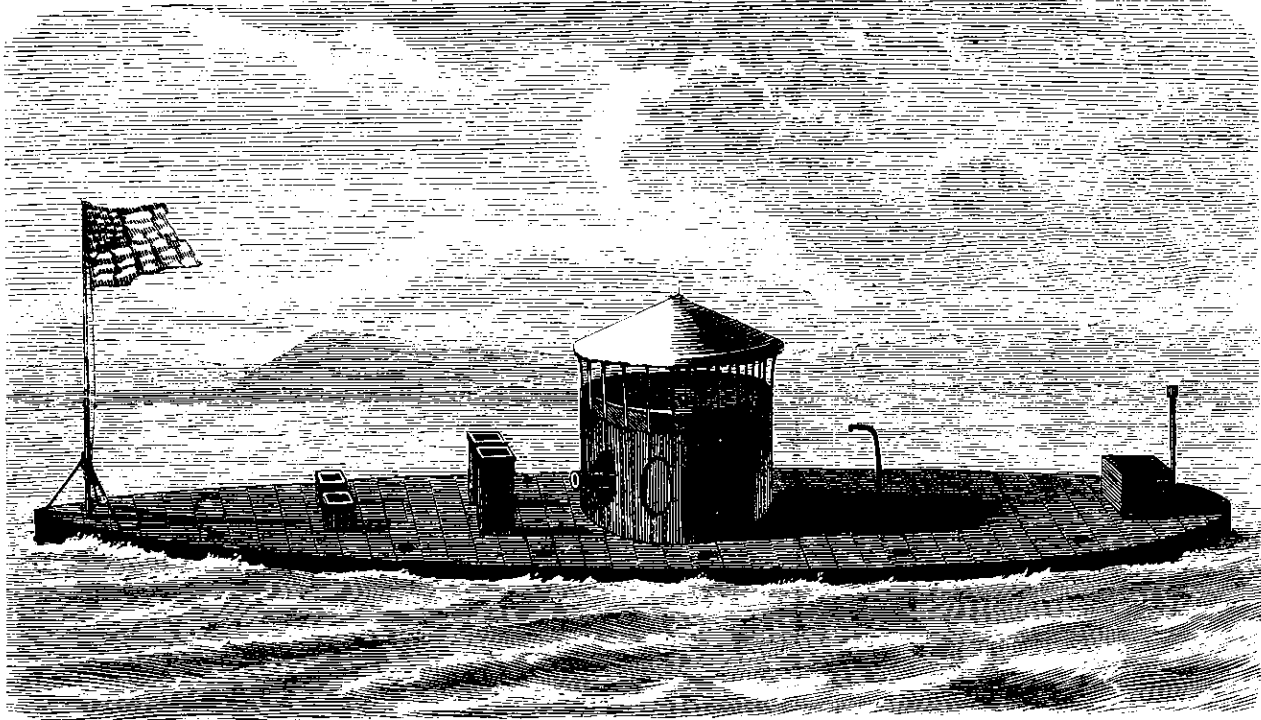

siden 1725 var optegnet; Aaret 1848 lod Graasteen blive Vidne til blodige og krigeriske Begivenheder, til Forræderi og Forræderiets Tugtelse; de ere den smukke Egns sørgeligste Minde. Men nu er den Tid forbi, Guds og Slottet have været Statens Eiendom i en halv Snees Aar, og nu begynder dets bedste Aar. Ifjor solgtes Graasteen til Geheime Raad, Grev Moltke-Hvitfeldt, en af Danmarks første og bedste Adelsmænd. Hvad det i hans Hænder kan blive, vil snart vise sig, thi et Slot med en saadan Beliggenhed og for hvilket Naturen har gjort saa meget, vil ingen Besidder kunne see, uden at gjøre det til et Eldorado. Endnu et større Gode vil dette Kjøb bringe Slesvig og derigjennem os: naar vore i Sandhed store Godseiere og Lejnsbesiddere først begynde at nedsætte sig i Slesvig, vil Danmark i dem faae en mægtig Bunderforvandt, fra hvem dansk Aand og dansk Sindelag, maaskee umærkeligt, men saa meget kraftigere, vil udbrede sig i Befolkningen og saaledes igjen læge det Saar, som Aarhundreders Ligeegyldighed fra dansk Side og Indvirkning fra tysk Side har slaet i Sønderjyllands Nationalitet.

man opdager sine egne Skrøbeligheder, at kunne see smørret og sige: Ja, Børn, I see kun Bagsiden af Tingen, hvordan maa der ikke være paa det, der skulde have siddet opad?

Midt paa Langelands Vestkyst ligger Rudkjøbing, en efter langlandske Forhold stor og vinstibelig Stad, Midtpunktet for Dens Minder, for dens Nutid og dens forbaabningsfulde Fremtid. Hvor længe den har ligget der, vides ikke med Bestemthed, men Sagnet veed at melde, hvorledes den er grundlagt af en gammel Kæmpe, som hed Rut eller Ruse, om hvem adskillige bjærve Viser den Dag idag synges af Befolkningen og som ogsaa synes at have drevet Forret-

og Gjenboens Forhold langt mere end for sine egne har bragt Borgerne lidt ud af Sporet; og saa Bevistheden om Dens store Mand, den er det allerværste, thi den giver Borgerne en retmæssig Grund til Stolthed: Hans Christian og Anders Sandse Drsted ere fødte her, Grundtvig har levet og aanded her — kan det ikke inspirere et Folk? Vi finde da ogsaa Spor af denne Borgerne omviftende geniale Lust; en Procurator i Rudkjøbing, der tillige er grundig Theolog og med megen Smag har udført Rudkjøbings Historie i et større Værk, og som saaledes forener A. S. Drsteds Indsigt med Grundtvigs Begavelse, har hertil endnu vundet sig en Laurbærkrands, som H. C. Drsted ikke fik Mage til, ved at opfinde mangfoldige for Verden gavnlige Forbedringer i Maskiner og Redskaber, nemlig en beel ny Hørbindningsmethode, en Olie-mølle, et meget sundt og konstrueret Gevær, der giver 16 Skud i 20 Secunder, og meget mere. Men foruden disse Enkelte har Rudkjøbing fra gamle Dage af en Række af Slægter, hvis Dugtighed og borgerlige Vinstibeligthed den skulder sit Flor; deres Navne komme ikke ud i Verden, men deres Virken spores trindt om i Landet. Lykkelig den By, hvis Borgere saaledes ere sammenlevende med den, at deres Navne ere uadskillelige fra Byens!

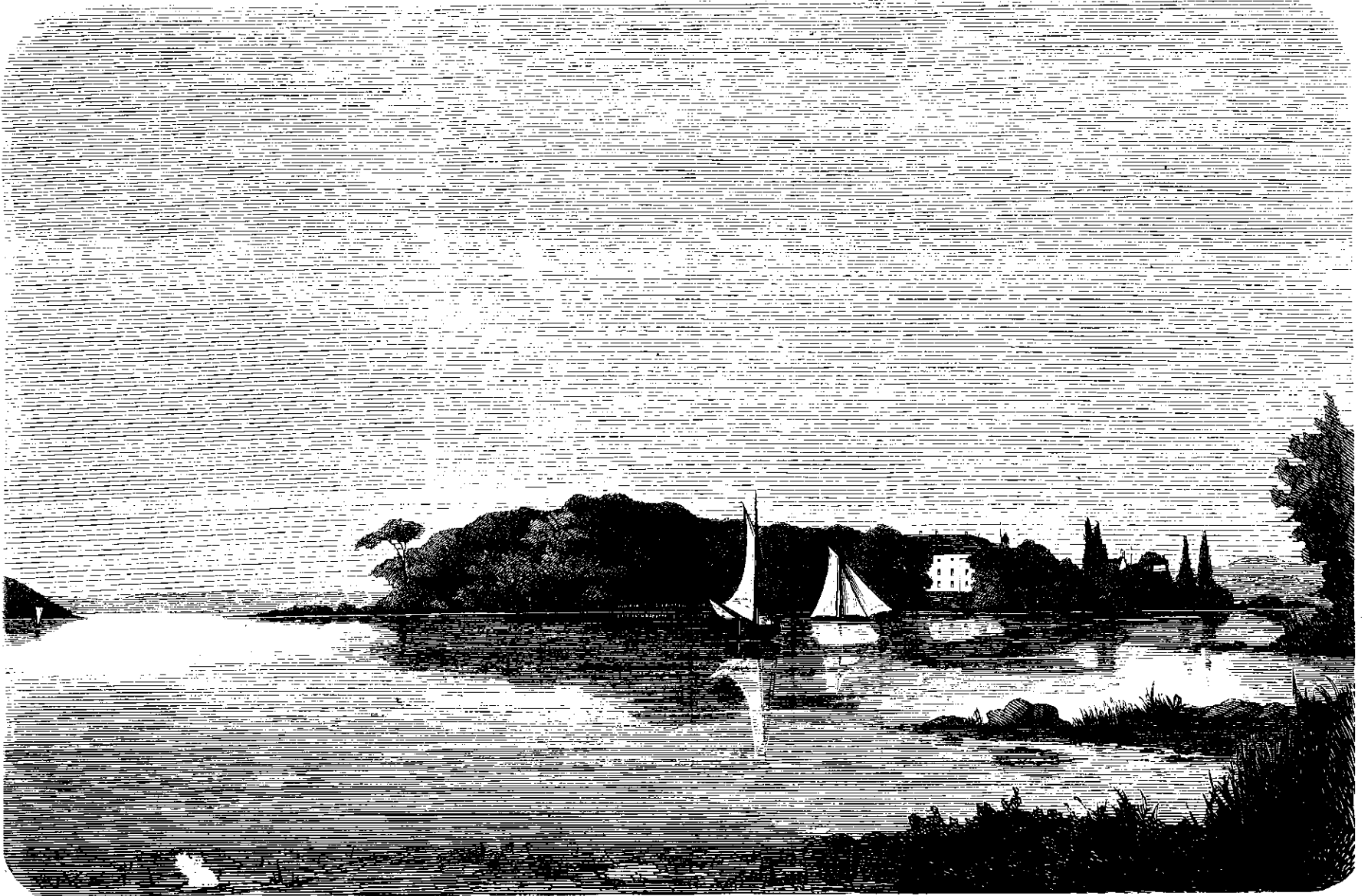
Monitor.

Rudkjøbing.

Langeland er en høist interessant D, og Forskningerne i dens Historie give de livligste Resultater. Desværre veed man ikke, hvilken Malice af Skjebnen den skulder sin eiebommelige Form, der er hvad Grundtvig Sagemand kalder „noget langstranglet i Gestalten“; man veed det ikke, men det tør med overveiende Rimelighed antages, at Gestsions Dyr ved den første Oppløsning af Sjælland have sparket en Strimmel Jord løs, som saa er kommen i Drift, har vendt Kjølen i Veiret og paa den Maade har fundet Bund mellem Odins og Gestsions D. Theorien — som vi skulde en genial langlands Geognost — er ikke saa bagvendt som Langeland derefter selv vilde blive; thi hvilken Trøst maa det ikke være, naar

ninger under Firmaet Korik eller Roderico. Dette Navn har en fremmed Klang, det synes ikke at høre rigtig hjemme her i Danmark; maaskee har denne Roderik været af en fremmed, fin Familie, som flere af de langlandske Monarcher, t. Ex. Kong Rene eller Kong René, hvis Grav den Dag idag paa-vises ved Perigord (Pæregaard) Nord for Rudkjøbing, og som aabenbart er af lothringst Slægt. — Rudkjøbing er hvad man kalder en pen By, som, naar den var uden Præensionsioner, kunde være en meget vakker Kjøbstad. Men det Spadstræbende har været dens svage Side. Et mægtigt langlands Aristokrati — den sibst afdøde Lejns greve Ahlefeldt Laurvigen betragtedes næsten som „en Gud og Alles Fader“ — med store aandelige Interesser, har altid ynsjelsat Befolkningens Tanke og Ord; en uegenyttig Fortjærlighed for Naboens

Derfor vi vare sikkre paa, at Rudkjøbings Historie havde tilstrækkelig Interesse for vore Læsere, kunde vi underholde dem længe med en dybtgaaende Beskrivelse af dens Gader, Guse og Kirke; vi kunde dvæle i „Rumferradgaden“ og lægge stumle Planer til at derivere dens smagfulde Ravn; vi kunde undersøge Borgernes Historie, gjennemgaae alle de gamle kørgerlige Slægter, der have hævedet Byens Værelse i Raadet som i Livet, vi kunde nævne alle de gamle Folk, som Landet til Værelse og deres Arvinger til billig Uregrejsje naaede en Alder af over 100 Aar, ligesom Birthe fra Tranekær, der døde 1727, til Anna Buchs, som henfød 1766; vi kunde fortælle om hin stræffelige 10de Januar 1694, da Vandet steg op til den 6te Tagsteen paa Byens

Slottet Graasteen. (Efter en Tegning af Lieutenant Gølsøe.)